

Het lied "The Love of God" had zijn wortels in een Joods gedicht dat geschreven werd in de elfde eeuw in Duitsland. De 'Hadamut' werd in het Aramees geschreven en had 90 coupletten! Het gedicht gaat over een wonder. Door het gehele gedicht is het thema Gods eeuwige liefde en zorg voor Zijn volk. In een deel van dit gedicht dat de basis vormde voor het derde couplet is duidelijk te zien wat de liefde van God inhoudt,

The Love of God

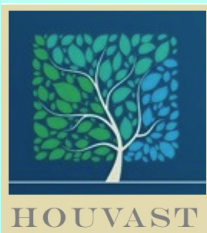
*Als wij de oceaan zouden kunnen vullen met inkt.
En als de blauwe lucht, perkament zou zijn.
En als elke stengel op aarde een ganzepenn zou zijn.
En elk mens een schrijver van beroep,
om dan de liefde van God te beschrijven,
zou de oceaan opdrogen.*

*Noch zouden de schriftrollen groot genoeg zijn
om alles te bevatten.
Ook al zouden deze uitgerold zijn tot alle uiteinden.
Want de liefde van God, hoe rijk en puur!
Hoe onmeetbaar en sterk!
Zij zal immer standhouden!*

Dat is het lied van de heiligen en engelen!

Prachtig. Ik kan en mag wandelen in Zijn liefde..
die zal immer standhouden,
dat is mijn lied van nu tot in eeuwigheid..

Ja en Amen.

Behalve deze flyers biedt HouVast een bibliotheek aan digitale boekjes en samenvattingen van predikingen, vertaalde boeken over geloof en levenswijze. Bestudeer de Module C waarin honderden boeken en publicaties zijn verzameld, die je naar de Bron van Leven verwijzen...

Volg HouVast via www.goednieuws.org

Zingen over de liefde van God

De voorbije jaren ben ik in de studie van Gods woord gefascineerd geworden door vele zaken. Eén van die zaken is de geschiedenis achter de klassieke lofliederen. Meestal is die achtergrond ongekend en dat is naar mijn gevoel een groot gebrek. Er schuilt achter ieder lied een hele geschiedenis, en je herinnert je zeker het verhaal van "Amazing Grace", "Wees stil mijn ziel" en hoe "It is well" (Het is goed wat God mij beschikt), in dramatische omstandigheden zijn ontstaan. Als je het verhaal achter zo'n lied kent, kan je dat nooit meer onbewogen zingen. Automatisch word je teruggevoerd naar het getuigenis, het geloof, de kracht waarmee het is geschreven en gecomponeerd.

Veel van die liederen komen meer op de achtergrond en worden verdrongen door "modernere" gezangen. Het zou een verlies zijn voor de christelijke wereld, indien de oude lofliederen die zo dicht bij de Bijbel staan, die de woorden van de Bijbel in herinnering brengen, in de vergeetheek zouden raken. Veel van die gezangen zijn schuldbelijdenissen, gebeden, lofzangen op Gods grote werken, en dit zijn dingen die we nooit genoeg kunnen doen.

In Why Sing Hymns? (waarom lofliederen zingen?) worden erg waardevolle punten gesteld: *"De trend vandaag is de vervanging van traditionele lofliederen door hedendaagse praise-songs. Dit is geen goede trend, in het bijzonder voor de jeugd en nieuwe gelovigen die behoefte hebben aan een sterke leerstellige gerichtheid. Lofliederen presenteren duidelijke uitdrukkingen van goddelijke kennis en bijbelse waarheid.*

Kol. 3:16 maant aan: *'Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende de Here met aangenaamheid in uw hart'.*

De meeste hedendaagse liederen missen deze benadrukking. Een moslim kan vele hedendaagse liederen zingen zonder enige tegenstrijdigheid te begaan met zijn geloof, want deze liederen neigen ertoe zich eerder te richten op onze *affecties* voor God dan op leerstellige waarheid. In tegenstelling hiermee kan een moslim geen traditionele christelijke lofzang zingen zonder uitdrukking te geven aan leringen die het islamitische geloof tegenspreken. Hedendaagse liederen laten gewoonlijk de identiteit van de God weg tot wie gezongen wordt, en zijn zo vaag dat ze voor gelijk welke "god" zouden gezongen kunnen worden. Zelfs gospelsongs nemen niet de plaats in van lofzangen die rijk zijn aan Bijbelse fundamenteën.

Het afdanken van lofzangen is niet enkel onwijs maar ook gevaarlijk, want de identificatie en het karakter van ons christelijke geloof, hangen af van leerstellige onderscheidingen. Door het zingen van lofliederen die doordrongen zijn met bijna rechtstreeks uit de Bijbel geciteerde waarheid, helpen wij de jongere generaties zich te beschermen tegen de aanklacht: *‘de HEERE heeft een twist met de inwoners des lands, omdat er geen trouw, en geen weldadigheid, en geen kennis van God in het land is’* - Hosea 4:1”.

Geruime tijd hebben de kerken een trage maar gestage overgang meegemaakt van het traditionele naar het ‘progressieve’, waarbij men zowel lofliederen gebruikte als praisesongs, ten bate van de meerderheid. Door het feit dat veel van die nieuwe songs beter aanleunen bij wat men vandaag in de muziekwereld aantreft, krijgen ze meer de overhand en worden de kerken op een handige wijze ‘bevrijd’ van die vervelende oude lofliederen die de heiligen verheffen en God verheerlijken - zonder ooit ronduit te zeggen: “ontdoe u van de lofliederen”.

In feite is het een niet bewust bedoelde en ervaren manipulatie. Voorgangers willen het publiek behagen, met hun tijd meegaan en denken zo een goed doel te dienen. Als u kinderen naar tafel lokt met snoepjes, zeg hen dan dat zij moeten kiezen tussen het eten van snoepgoed en spinazie in roamsaus, en dat zij niet beide kunnen hebben; wat denkt u wat zij zullen kiezen? Op dezelfde manier gebeurt het in kerken. U hoeft de verlorenen niet te zeggen af te blijven van traditionele lofliederen en Statenbijbels - u moet hen enkel suikerzoete alternatieven aanbieden. Later zegt u dan dat zij een keuze moeten maken.

Nu de kerk verslaafd is geworden aan zoetigheden, zegt men dat we niet beide kunnen hebben - dat wij moeten kiezen. Denkt u dat de kerken hun snoepgoed willen opgeven: hun eigentijdse muziek? Hun zogenaamde keuze zal er een zijn die schriftuurlijke, voedzame maaltijden verbeurd verklaart om de ‘vrede’ te bewaren.

Dit is één voorbeeld van de dialectiek die gebruikt wordt om de kerk te sturen naar een éénwereld-religie, door het manipulerende proces van gradualisme: van het in vraag stellen van bijbels gezag en traditie - naar het beoefenen van compromis - tot totale en complete capitulatie. Langzaam maar gestaag, en muziek draagt hier toe bij.

“En wordt deze wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God is” - Romeinen 12:2

Ik zou een lied willen voorstellen : "The Love of God" (O Liefde Gods, oneindig groot). Dit lied is geschreven door Frederick M. Lehman, en dateert uit het jaar 1096, een vertaling van een Joods gedicht getiteld 'Hadamut'. Eén van de steunpunten voor iemand in zijn leven, is de wetenschap dat men geliefd is. Het geeft vrede om je van die liefde bewust te zijn. Het betekent dat je in de ogen van diegenen die liefheeft waarde hebt. Op basis daarvan kan je iedere moeilijkheid aan.

Je ouders kunnen je met grote sommen geld achterlaten, maar als je hun liefde niet kreeg, is er een grote kans dat je ook al dat geld zult kwijt spelen. Anderzijds heb je families die eenvoudig waren en het met bescheiden middelen moesten rooien, en toch had je niet het gevoel dat je iets hebt gemist, omdat de onvoorwaardelijke liefde van je ouders zo'n vervulling gaven aan je wensen. Je bent tevreden en gelukkig en je leven is betekenisvol. Het gezin heeft altijd zo'n belangrijke rol gespeeld in de maatschappij, omdat het een plaats werd waar de liefde werd geleerd.

Het doet ons denken aan hetgeen de apostel Johannes gezegd heeft: *"Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn enig geboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem"* (Joh. 4:9).

En de bekende tekst uit Johannes 3:16: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft opdat een ieder die in Hem gelooft niet verderven, maar het eeuwige leven hebben."

Al weet en beseft een mens helemaal niet dat er zo'n groot offer is gebracht (nl. dat God de Vader Zijn Zoon overgegeven heeft in de dood opdat wij zouden behouden worden), toch is dat offer wèl gebracht. Nu kun je voorbeelden natuurlijk nooit helemaal toepassen op de waarheid, maar een klemmende vraag wordt toch wel duidelijk voor deze geschiedenis: Wat is mijn houding tegenover die Goddelijke Vader Die Zijn Eigen Zoon liet verbrijzelen tussen de raderen van het oordeel over de zonde opdat ik van de zonde verlost zou kunnen worden?

Een ander diepzinnig verhaal, werd ons verteld door Jezus zelf, en kennen we waarschijnlijk onder de naam "De verloren zoon". Over deze situatie tussen een Vader en een zoon, zijn bibliotheken vol geschreven, en terecht, want deze situatie kent zoveel invalshoeken van waaruit het kan worden belicht, Maar centraal staat de liefde van de Vader. En in zijn uitzichtloze situatie, na zijn opstandigheid en confrontatie met de wereld, herinnert onze jonge man zich hoe het eraan toeging "op de ouderwetse wijze van thuis"... en de openheid van dat huis en van zijn Vader en hij bereidt zich voor om schuld te bekennen... En zijn Vader die op de uitkijk stond, liep hem tegemoet, en zag zijn zoon met zoveel medeleven en liefde aan en omhelsde hem. Met dat in ons achterhoofd, kunnen we een lichtstraaltje opvangen van Gods liefde.

THE LOVE OF GOD woorden en muziek van Frederick Lehman, 1868-1953
Lehman beëindigde deze hymn in 1917. Zijn dochter Claudi assisteerde hem bij de muziek.

The love of God is greater far than tongue or pen can ever tell;
It goes beyond the highest star, and reaches to the lowest hell;
The guilty pair, bowed down with care, God gave His Son to win;
His erring child He reconciled, and pardoned from his sin.

O love of God, how rich and pure! How measureless and strong!
It shall forevermore endure The saints' and angels' song.

When years of time shall pass away, and earthly thrones and kingdoms fall,
When men, who here refuse to pray, on rocks and hills and mountains call,
God's love so sure, shall still endure, all measureless and strong;
Redeeming grace to Adam's race the saints' and angels' song.

O love of God, how rich and pure! How measureless and strong!
It shall forevermore endure The saints' and angels' song.

Could we with ink the ocean fill, and were the skies of parchment made,
Were every stalk on earth a quill, and every man a scribe by trade,
To write the love of God above, would drain the ocean dry.
Nor could the scroll contain the whole, though stretched from sky to sky.

O love of God, how rich and pure! How measureless and strong!
It shall forevermore endure The saints' and angels' song.